

POLITICA

OPINIÓ

GI

Josep M. Figueres *

Quan unes lletres inicials de ciutat/província poden ser títol d'article vol dir que alguna cosa greu fa trontollar els esquemes del marc en el qual ens movem. Ha estat suggestiu contemplar els diversos plans de bellugadissa política que ha motivat la desafortunada actuació del PSOE i del PP en relació amb la polèmica Ge/Gi, que ni de bon tros està enllestida si ens fixem en els diversos processos que hi ha en marxa. El nombre de multes que s'han efectuat. La increïble campanya de "El Punt". Sense voluntat d'exhaustivitat i només com a nota d'anàlisi voldria destacar uns aspectes que fan diferent el cas de Girona d'altres avinenteses.

1. La decidida actuació d'Arnau i Nadal. Gràcies a la seva posició en declaracions contundents, manant al parc mòbil de substituir les plaques i amb una labor intensa de fer variar posicions els dolents de la pel·lícula han arrelat el seu component de fidelitat a la terra i són dels qui creu que no hi ha electoralisme sinó que s'ho creuen i són conseqüents. Quan els càrrecs públics fan costat al poble s'hi juga molt qui va contra els càrrecs i la voluntat popular.

2. El paper de la trista figura de Navarro. Ser avui governador civil a Catalunya és una posició incòmoda, amb perdó, s'assembla més a un càrrec repressiu que al d'un funcionari de servei. Caldria encetar ja el debat polític altra volta sobre la necessitat que l'administració de l'Estat a Catalunya sigui definitivament substituïda pel que ha de ser, i de fet és, la Generalitat de Catalunya: Estat.

3. L'empenta de la societat civil. Sense *El Punt* al capdavant segurament el ressò popular no haguera estat el mateix. La premsa comarcal ha arribat a unes cotes d'implantació tan fortes que la fan ser el primer mitjà de la zona. Certament s'ha afectat el nom i potser tot ha de començar pel co-

mençament: restituir i donar el nom a cada cosa. Girona és Girona i Sevilla és Sevilla.

4. El silenci de les bases dels partits representants de la denominació bilingüe. La terrible situació de les direccions a pressió entre Lleida i Girona i Madrid. Només una decidida presa de posició al costat de Siurana i Nadal podria fer considerar que es fa costat a qui té la raó. Posar el nom de les ciutats en una altra llengua seria la forma de fer entendre l'absurditat del cas. Com deia, però, Oscar Wilde, els silencis són eloqüents i sembla que cada dia es trenquen més lligams entre el que és l'Espanya real i aquest tros d'Espanya que és Catalunya i que acabarà trencant la baralla per les trames de l'altra.

5. La prudent posició de la Generalitat. Aquesta prudència té un valor simbòlic alt pel que fa referència a la tradicional posició de diàleg, voluntat de pacte i convivència. No obstant convé a vegades fer-se exponent de la realitat, com l'alcalde historiador Nadal, i puntualitzar amb més contundència, si no els silencis poden entendre's com debilitat o ganes de no complicar-se la vida. Si per exemple esclata un boicot català a Ibèria per les marginacions i discriminacions constants vers la llengua catalana, la Generalitat hi hauria de dir la seva. Si el poble no es manifesta, no té raó moral la Generalitat en fer pública la posició d'Ibèria, i diem aquest cas a l'atzar, ja que són moltes les empreses de l'Estat que no volen saber res del català.

6. L'ambivalència i el predomini d'espanyolitat davant la catalanitat al si del PP. Els lectors habituals de "El Temps" ja saben com rutlla aquesta formació al País Valencià. Ací seria cavar-se la tomba anar contra la llengua catalana i pels vots, no pas pel seu pensament, juga un paper que fa a contraccor i només cal observar la rapidesa a canviar de pensament.

7. La constant coherència d'ERC en qüestions nacionals. S'ha renyat un regidor que no va voler "per fer el joc a CiU" votar a favor de la declaració municipal majoritària. La direcció barcelonina considerava que en qüestions d'abast i interès nacional calia tenir grandesa de mirada.

8. La potència i prudència de CDC-UDC. El sol fet d'existir fa que la correlació de forces a l'Estat consideri amb prevenció i es repensi dues vegades qualsevol iniciativa. Quina seria la posició de Catalunya amb un nacionalisme que encarnés la minoritària ERC o el PSC-PSOE! Una queixa que s'escolta sovint per Girona és la debilitat per reaccionar davant les agressions a la llengua.

El senador Francesc Ferrer pot estar content d'aquesta reacció. Ell n'és artífex i pot ser l'exemple del polític que surt votat pel que fa i ho fa perquè se'l vota. ■

* Josep M. Figueres és membre del Club Arnau de Vilanova

Cada dia es trenquen més lligams entre el que és l'Espanya real i aquest tros d'Espanya que és Catalunya i que acabarà trencant la baralla per les trames de l'altra